

ЕГЕЙ. - По дълг и по желание ний идем.

/Излизат Тезей, Егей, Деметрий и придворните./

ЛИЗАНДЪР. - Какво ти е, о мила, ти си бледна?

Защо тъй бързо ^ввяхнат тия рози
по твоите страни?

ХЕРМИЯ. - Роса те нямат,

ала наскоро ще ги изпоя
с пороя, който блика от очите ми.

ЛИЗАНДЪР. - От всичко що съм чел и чувал -
в едно се убедих, че с тръне пътят
на истинската обич е обсиан,
че пречката е често във рока
или в кръвта.

ХЕРМИЯ. - О, кръст за знатния,
изпаднал в плен на някой долен род!

ЛИЗАНДЪР. - Или когато младостта се впрегне
със старостта.

ХЕРМИЯ. - О, ужас - младостта
със старостта да се сберат!

ЛИЗАНДЪР. - Или,

когато брак приятели гласят!

ХЕРМИЯ. - О, ад, когато друг за теб избира!

ЛИЗАНДЪР. - Но там, де две ^{сърца}~~души~~ с любов се свържат -
тогава смърт или война обсаждат
дастливите - и правят любовта им
да бъде мигновена като звук,
преходна като сянка, като сън
внезапна, като мълния среднощна,
която вмиг небето и земята
пред нас разкрива - и преди "погледай!"